

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρόγραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἄνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν . . . . . Δρ. 8
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν . . φρ. χρυσῶ 8

Τιμὴ φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς
(ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤῶΝ ΚΥΡΙΩΝ) καὶ παρὰ
τοὺς βιβλιοπωλείους Βιλμπερ καὶ Μπέκ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὅδος Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην
ἀπὸ 40 — 42. Π. Μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ὠραῖαι βασιλεύουσιν ; — Ἡ γυνὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγωδίᾳ (ὑπὸ κ. Σαπφύς Λεοντιάδος) — Διατὶ ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις βραίνει ὀτημέραι χαλαρομένη ; — Ἡθὴ καὶ ἔθιμα τῶν γυναικῶν τοῦ Μεγάλου Κεσερλή καὶ ἰδιὰ τῶν κατὰ τοὺς γάμους αὐτῶν. (ὑπὸ κ. Μαρίας Πιπιζῆ) — Ἡ ἐν Μαγχεστρία τελετὴ τῆς ἐκατονταετηρίδος τῶν γενεθλίων τοῦ λόρδου Βύρωνος. (ὑπὸ κ. Αἰκατερίνης Λάμπρου) — Ἐκθεσις γυναικείων ἔργων ἐν Βριστόλῃ — Ποικίλα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ. — Βιβλία καὶ περιοδικὰ — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς

ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΝ ;

Τίς τολμᾷ νὰ ἀρνηθῆ τοῦτο ; Μὴ οἱ ποιηταὶ δὲν τονίζωσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὰς παθητικώτερας τῆς λύρας τῶν χορδᾶς, καὶ ἡ λαλοῦσα αὐτῶν ζωγραφία δὲν συγκινεῖ τὰς καρδίαις ἐκ βαθυτάτων ; Μὴ οἱ ζωγράφοι ἐν ταῖς ὠραίαις δὲν εἰρίσκωσι τὸ ἰνδαλμα τῆς γραφομένης αὐτῶν ποιήσεως ; Νέοι καὶ γέροντες, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ μὴ δὲν ὑποκλίνονται εὐσεβάτως πρὸ τῆς ὠραίας γυναικός ; Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς βλέπουσι, διὰ τῆς πνοῆς αὐτῆς ζωγονοῦνται, διὰ τοῦ μειδιάματος αὐτῆς μεθύσκονται. Ἡ καλλονὴ θεωρεῖται ἀπαράιτητος, καθῆκον σχεδὸν διὰ τὴν γυναῖκα.

Ἡ ἀποθέωσις τῆς καλλονῆς συνεπάγεται τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὸν παραγκωνισμόν μεγάλης μερίδος γυναικῶν. Τίς μέχρι σήμερον ἀνέλαθε τὴν ὑπεράσπισιν τῶν καταπατουμένων δικαιωμάτων αὐτῶν καὶ τίς ἀπελογήθη, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τὴν καταδίκην, ἣν ἄνευ ἀπολογίας ὑφίστανται αὐταὶ ;

Εἶναι ἄρα ὀρθὸν νὰ ἀποθεώτῃ ἡ ὠραία, παραγκωνίζηται δὲ ἡ ὑπὸ τῆς φύσεως ἀδικηθεῖσα, χρήσιμος ὅμως καὶ εὐεργετικὴ διὰ τῶν ἐπικτητῶν ἀρετῶν αὐτῆς καθισταμένη ; Εἶναι δίκαιον νὰ καταπατῆται ἀνηλεῶς αὕτη ὑπὸ τοῦ θριαμβευτικοῦ ἄρματος ἐκείνης ;

Ἐχετε δύο θυγατέρας ; ἡ ὠραιότερα σὰς εἶναι καὶ προφιλοστότερα. Εἶσθε ἐπιεικὴς πρὸς τὰ ἐλαττώματα ταύτης, ἀναισθητος δὲ πολλάκις πρὸς τὰς ἀρετὰς ἐκείνης. Ἡ ὠραία καὶ ἀμελὴς μαθήτρια σπανίως τιμωρεῖται, ἡ ἀσχημὸς καὶ ἐπιμελὴς σπανίως ἰκανοποιεῖται.

Ἡ ὠραιότης ἄρα εἶναι ἐλεύθερον διαβατήριον τῆς γυναικός. Πρὸ τῆς καλλονῆς, πᾶσαι αἱ θύραι ἀνοίγονται, πᾶν στάδιον εἶναι ἐλεύθερον, πᾶσα δυσκολία ἐξομαλύνεται. Ἡ ὠραία γυνὴ λατρεύεται ὡς τέλειος τύπος τῆς θείας δημιουργίας, καὶ ἡ αἰσθητικὴ ρυθμίζει ἐντελῶς τὴν ἐν τῷ βίῳ εὐτυχίαν αὐτῆς.

Ταῦτα πάντα εἶναι βεβαίως ἀληθῆ καὶ ἀδιαφιλονίκητα ὠραῖαί μου Κυρίαί. Ἄλλα . . . ὑπάρχει ἐν ἀλλὰ, ὡς βλέπετε. Ἄλλα . . . ἡ βασιλεία τῶν ὠραίων εἶναι πρόσκαιρος, ματαιὰ, ψευδὴς, διαβατικὴ. Προσομοιάζει αὕτη τῇ βασιλείᾳ τῶν ρόδων, ἅτινα μίαν μόνον ἡμέραν θάλλουσι. Καὶ ὅπως ἐάν μὲν εἶναι εὐδῆ τὰ ρόδα ταῦτα, τὸ χρομα μόνον αὐτῶν μένει, οὕτω καὶ ἐάν αἱ ὠραῖαι ἔχωσιν ἀρετὰς καὶ προτερήματα ζωσι καὶ πέραν τοῦ μαρασμοῦ τῆς καλλονῆς τῶν. Μὴ ἀπομακρύνησθε τῆς ἀρχῆς ταύτης, σεῖς οἱ γονεῖς, οἱ ἐν τῇ καλλονῇ τῶν τῶν τέκνων ὑμῶν ἐναποθέτοντες τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἐλπίδας ὑμῶν.

Ἔμεις δὲ αἱ ὑπὸ τῆς φύσεως ἀδικηθεῖσαι, μὴ ἀλγῆτε καὶ θορυβήσθε ἐπὶ τοῖς ἐφημέροις θριάμβοις ἐκείνων. Μὴ ἀποθαρρύνησθε. Διαρκὴς εὐτυχία εἶναι μάλλον ὑμῖν ἢ ἐκείναις ἐξησφαλισμένη. Αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ προτερήματά σας ἐάν ἔχητε τοιαύτας, θέτουσιν ὑμᾶς εἰς τὸ ἠθικὸν ἐκείνο ὕψος, ἐνθα μετὰ ψυχῶν εὐγενῶν καὶ ἐκλεκτῶν τίθεσθε εἰς ἐπικοινωνίαν.

Πόσαι ὠραῖαι δὲν γίνονται θύματα τῆς καλλονῆς αὐτῶν ; Πόσας βλέπομεν ἐξ αὐτῶν τυραννομένης, προδιδομένης καὶ ἀνηλεῶς ἐγκαταλειπομένης ; Ὅπως λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ρόδον ἀνευκτανθῶν, οὕτω καὶ ὠραία γυνὴ ἄνευ πικριῶν καὶ θλίψεων. Ὁ ὠραῖος τὴν ὄψιν καρπὸς εἶναι σπανίως γευστικός καὶ ὑγιεινός. Καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐτι ἀρέσκειται μᾶλλον εἰς τὸ ἀσχημὸν, ἀφοῦ ἡ ὠραιότης εἶναι σπανία. Ἡ ὠραιότης δὲν εἶναι ἀρετὴ, δὲν εἶναι δῶρον ἐπικτητῶν, δὲν εἶναι διαρκὴς καὶ αἰώνια, ἀφοῦ ἀσθένεια ἢ θλίψις ἢ πόνος καταστρέφουσιν αὐτήν. Ἐχετε πάντοτε τὰς λέξεις ταύτας ὑπὸ τὰς ὄψεις ὑμῶν ὠραῖαί μου, καὶ προσπαθεῖτε διὰ τῶν εὐγενῶν ὑμῶν αἰσθημάτων, διὰ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ὑμῶν ἀναπτύ-

ξως να αντιμετώπιστε μετά θάρρους τον ήθικόν της υπάρ-
ξως αγώνα, ὃν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἀγωνισθῆ.

Η ΓΥΝΗ

ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΑΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἄλλὰ μεθ' Ὀμηρον ἀλλοία ἢ περὶ αὐτῆς γνώμη βαθμη-
δὸν κατέστη. Ὡστε καὶ ὁ περὶ τὰ μέσα τοῦ θου αἰῶνος π.
Χ. ἀκμάσας ἐκεῖνος Σιμωνίδης δὲν ἐδίστασε νὰ ποιήσῃ τὴν
ὠραίαν μὲν ἐκείνην εἰκόνα τῆς ἀρίστης γυναικός, ἣν ὁ Ζεὺς,
ὡς λέγει, τοῖς ἀνδράσι χαρίζεται, ἀλλ' ἅμα καὶ τὸ εἶδεχθῆς
ἐκεῖνο σύμπλεγμα, χρωματίσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀπεχθεστέρας
γυναικείας ψυχικάς διαθέσεις διὰ τῶν ἀσχημοτέρων ζωϊκῶν
μορφῶν. Ἐν γένει κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἡ γυνὴ κρυ-
ψινουστέρη καὶ πανουργότερη τοῦ ἀνδρός ἐνομιζέτο, καὶ
πολὺ ἤττων αὐτοῦ, ὡς ὑποδεικνύουσιν αὐτὸ καὶ ὁ Πλά-
των αὐτὸς καὶ ὁ Ἀριστοτέλης. Διότι διετήρησε, φαίνεται,
ὡς εἶπον καὶ ἐν ἀρχῇ, ἡ ἐθνικὴ συνείδησις ἐν αὐτῇ μᾶλλον τὴν
εἰκόνα τῆς ματαιόφρονος Ἑλένης, ἢ τὴν τῆς αἰδοῦσας καὶ ἀρύ-
φρονος Πηνελόπης· καὶ ἐνετύπωσε βαθύτερον τὰς πρὸς τὸν
Ὀδυσσεᾶ παραινέσεις ἐκεῖνας τοῦ ἀτυχοῦς Ἀγαμέμνονος
(Ὀδύτ. Α.) «Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ' ἦπιος εἶναι.
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πεφασκέμεν, ὃν κ' εὖ εἶδῃς. ἀλλὰ
τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.»

Συνεπῶς τούτοις, ἡ φρόνησις καὶ σωφροσύνη καὶ κοσμιότης
αὐτῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ἐτίθεντο καὶ ἡ ἐν τῇ γυναικωνίτιδι δια-
τριβὴ αὐτῆς λίαν αὐστηρὰ ἦν ἢ δὲ ἐξοδος αὐτῆς ἐκ τοῦ οἴ-
κου ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ἀρχόντων ἐτάσσετο. Ὁ Ἀριστοτέλης
δὲ καὶ παντάπασιν τὸ ἐξίέναι ἀπαγορεύει. Μόνη δὲ ἐπίση-
μος καὶ πολῦτιμος ἀρετὴ αὐτῆς ἐθεωρεῖτο τὸ οἰκονομεῖν τὸν
οἶκον καὶ τὸ πείθεσθαι μέχρι ταπεινοτάτης ὑποταγῆς καὶ
ὑπακούειν τῷ ἀπολύτῳ ἀρχοντι καὶ δεσπότη ἀνδρὶ. Ὡς καὶ ὁ
θαυμάσιος Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις αὐτοῦ λέγει: «Εἰ δὲ βού-
λει γυναικὸς ἀρετὴν, οὐ χαλεπὸν δ. ελθεῖν, ὅτι δεῖ αὐτὴν
τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν, σῶζουσάν τε καὶ κατήκοον οὔσαν τῷ
ἀνδρὶ». Ὡστε ἐκ τῆς τελευταίας συνθήκης ταύτης, καὶ πάνυ
ὑποδεστέραν ἐκείνων τὴν γυναῖκα ἐλογίζοντο, καὶ μόνον ἐν
τοῖς ἤττωνος λόγου ἔργοις βοηθὸν αὐτοῖς ἤξιον αὐτὴν.

Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ ἀγωγή καὶ παιδείσις ἦν ἀνάλογος
καὶ ἐνίσχυε μάλιστα τὴν τοιαύτην περὶ γυναικὸς ἰδέαν· οὐδὲ
εἶχεν ἕνεκα τούτου μάλιστα ἡ Ἀττικὴ δέσποινα τὴν εὐπαι-
δευσίαν καὶ εὐμουσίαν καὶ γλαφυρότητα τοῦ ἤθους, ἧτις κα-
θίστησι τὴν γυναῖκα, τὸ καλὸν τοῦτο τῆς ἀνθρωπότητος ἀ-
γλῆσιμα, ἐρατμίαν καὶ χαρίεσσαν καὶ ἀφ' οὗ μαρνανθῶσι τὰ
λοιπὰ αὐτῆς θέλητρα· οὐδὲ ἦν λοιπὸν ἡ γυνὴ τοιαύτη, οἷαν
ἡμεῖς νῦν ἐννοοῦμεν, ψυχὴ δηλ. χαριτόβρυτος καὶ κέντρον
ζωῆς τοῦ οἴκου, καὶ τοῦ ἀνδρός πνευματικὴ σύντροφος καὶ
συνδοιπόρος καὶ συναθλήτρια ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου, καὶ
ἅμα τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐξασκῆ ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων
τὴν σπουδαίαν καὶ ἰλαρὰν ἐκείνην δύναμιν, ἣν διὰ τῆς ὠ-
ραίας λέξεως χαρακτηρίζομεν ὑπὸ τὸ γλυκὺ ὄνομα *μητρι-
κῆ*· ἀλλ' ἦν ἀπλῶς ἡσυχὸς τις καὶ ἀδρανὴς συγκάτοικος

τοῦ ἀνδρός, μᾶλλον πιστὴ τις θεραπαινὴ, ἢ φίλη στενὴ καὶ
ἐπιστήθιος, ὑπηρετικῶς πως ἐργαζομένη τὰ οἰκιακὰ αὐτῆς
ἔργα, οὐδεμίαν τέλος ἔχουσα μετὰ τοῦ συζύγου πνευματικὴν
κοινωνίαν.

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ποιεῖται ὄντιες ἠναγκασμένοι, ὡς εἶπον
καὶ ἐν τοῖς ἄνω, νὰ δίδωσι ταῖς ἀρχαίας ἠρωϊκὰς γυναι-
κείαις μορφαῖς καὶ γραμμάς τινὰς χρωματισμοῦ καὶ ἐκ τοῦ
ἐνεστώτος, ἐκ τῆς συγχρόνου αὐτῶν ἐποχῆς, οὐδέποτε ἠδύ-
νθησαν τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν νὰ παραστήσωσιν ἐπὶ τῆς
σκηνῆς ἐπαγωγῆν καὶ γλυκειάν· οὐδέποτε μνημονεύουσι τῆς
ἐκπαιδευτικῆς δυνάμεως τῆς μητρός· οὐδὲ περὶ τοῦ γάμου
ἐπομένως ποιοῦνται λόγον ὡς ἠθικῆς κοινωνίας τῶν δύο λο-
γικῶν τοῦ Δημιουργοῦ πλασμάτων· οὐδὲ φαίνεται πού ἐν τῷ
δράματι ὅτι τέκνον εἶχε λάβει ἐκ τοῦ μελιρρότου τῆς μητρός
στόματος ἠθικὰ παραγγέλματα πρὸς μόρφωσιν τῆς καρδίας
καὶ φωτισμὸν τοῦ πνεύματος· οὐδ' ἐπιθίμει ἡ μήτηρ ὡς
τὰ τέκνα τῆς ἐπαναλαμβάνουσι μετ' ἐνδομύχου συγκινήσεως
καὶ ἐφαρμοζῶσιν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν τῷ κοινωνικῷ τὰς ἠθικὰς
καὶ θρησκευτικὰς διδασκαλίας, ὧν τὰ σπέρματα κατέβαλεν
ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ἡ μητρικὴ αὐτῆς χεὶρ.

ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

ΔΙΑΤΙ Η ΗΘΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ
ΒΑΙΝΕΙ ΟΣΗΜΕΡΑΙ ΧΑΛΑΡΟΥΜΕΝΗ ;

Διότι ὁ δεσμός ὁ συγκρατῶν καὶ ρυθμίζων τὸν ἠθικὸν τῶν
ἐθνῶν βίον ὁσημέραι παρλύνει, εἰμὴ ἐντελῶς καταστρέφεται.
Διότι οὐδεὶς, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ἐμερίμνησε συντόμως
περὶ ὑγιоὺς θρησκευτικὰς μορφώσεως τῆς ἑλληνικῆς οἰκογε-
νείας. Διότι ὁ χωρικός κάμνει τὴν προσευχὴν τοῦ ἀγῶν
ποιῶν θρησκείαν προσθεύει, ὡς ὁ ἀνεπτυγμένον· μειδιᾷ ἐπὶ τῇ
λέξει καὶ μόνη Θεὸς καὶ θρησκεία.

Εἶναι λοιπὸν ὁ Ἕλληνας φύσει ἄθρησκος, ἢ ὁ οὐρανὸς καὶ
τὸ κλίμα καθιστῶσιν αὐτὸν ἀνεπίδεκτον σοβαρᾶς καὶ ἐμβρι-
θοῦς τῶν θεῶν μελέτης. Ἀκμάζει λοιπὸν ὁ τόπος οὗτος καὶ
οἱ ἐν αὐτῷ τοσοῦτον, ὅπως μὴ αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκην νὰ
προσδοκῶσιν ἄλλο τι πλεῖστον ὑπὲρ αὐτῶν, ὅπως μὴ τὸ
ἄδηλον καταπλήττῃ καὶ φοβίζῃ αὐτοὺς ἀνευ τῆς γλυκειᾶς
ἐκείνης παρηγορίας, ἣν μόνη ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ ἐμπνέει πρὸς
τὸν ἄνθρωπον. Πού νὰ ἀποσώσῃ τις τὴν καταφανῆ ταύτην
πρὸς τὰ θεῖα ψυχρότητα, καὶ ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀ-
θεΐας ἡμῶν ταύτης.

Πάντες οἱ ἐλευθῆροι καὶ πεπολιτισμένοι λαοὶ διὰ τῆς θρη-
σκείας καὶ μόνης ἐχάραξαν τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς
ἠθικῆς ἀνεξαρτησίας των. Δι' αὐτῆς λαοὺς βαρβάρους καὶ
ἀγρίους ἐξημέρωσαν καὶ εἰς πόλεις συνήκισαν, δι' αὐτῆς
ἀνέλαβον τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν τῶν λαῶν τούτων
ἀνάπτυξιν, θέντες αὐτοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν, ἐνταῦ-
τῷ δὲ ἐπεκτείναντες τὰς ἀπανταχοῦ κτήσεις των καὶ σεβα-
στοὶ παρὰ τοῖς ἰσχυροτέροις καταστάντες. Ἄλλ' οἱ λαοὶ
ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἐκκλησίαν παντοδύναμον καὶ ἰσχυράν, ἔχου-
σιν ἱεραποστόλους, οὓς ἐξαποστέλλουσιν εἰς τὰ ἀπώτατα τῆς
γῆς σημεῖα, ἐκείθεν τῶν ἀγρίων στεππῶν καὶ Ὀκεανῶν, δια-

σχίζοντας ἐν πλήρει θέρει ἀδιαβάτους ἐρήμους καὶ φερομένους
μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης εἰς ἐκπολιτισμὸν καὶ ἠθικὴν ἀνα-
βίωσιν ἐγκαταλειμμένων ἀνθρωπίνων πλασμάτων.

Ἡμεῖς δὲ τί πράττουμεν; Ἐχομεν ἐκκλησίαν ἀσθενῆ καὶ
πενομένην, ἔχομεν καλογῆρους διαιτωμένους· ἐν ταῖς πλουσι-
αῖς μοναῖς των καὶ ἐπιτιδομένους ὡς καλοὺς οἰκοκυραίους εἰς
τὴν καλλιέργειαν των ἀπεράντων γαιῶν των, ὧν τοὺς γλυ-
κίμους καρποὺς καὶ τὸ ἀμβρόσιον νέκταρ ἐν μακαρίᾳ ἠδονῇ
οἱ καὶ μόνον ἀπολαμβάνουσιν. Ἐχομεν ἱερεῖς ἀμαθεῖς καὶ
πρωχῶς, μεριμνῶντας ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας περὶ ἐξ-
ουρέσεως οἶων δῆποτε μέτων πρὸς ἐξοικονομήσιν των ἀναγ-
κῶν τῆς οἰκογενείας των. Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἐν τῇ ξένη προση-
λυτιζομένους ἀδελφοὺς ἡμῶν δὲν δύνανται νὰ συγκρατή-
σωσιν οὗτοι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ πρόθυρα ἡμῶν καὶ ἐν τῷ
μέσῳ ἡμῶν ἐγκαταλείπουσιν ἐν εὐλῶς εἰς τὴν τύχην των. Οἱ
ἐν τῇ Ριζαρείῳ ἐκπαιδευόμενοι νέοι δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ
περιβληθῶσι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔνδυμα, ἀλλ' οὔτε ἡ ἐκκλη-
σία ἐξαποστέλλει τοιοῦτους ἀκριβῶς ἐκεῖ, ἔνθα ὑπάρχει κίν-
δυνος ἀνθεθνικῶν ἐνεργειῶν καὶ προσηλυτιστικῶν ἐπιθέσεων.
Πῶς! οὗτοι μόνον ἀρχιερεῖς εὐδοκοῦσι νὰ γείνωσι· καὶ τοῦτο
εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ τὰς μεγαλοπόλεις μόνον.

Ἐὰν μεταβῆτε, Κυρία μου,—ἧτις ἴσως παραξενεύσθε διὰ
τὴν ἐλευθερίαν, μεθ' ἧς λέγομεν τὰς ἀληθείας ταύτας—ἐὰν,
λέγομεν, μεταβῆτε χάριν περιπάτου μέχρι τοῦ μίαν ὥραν
τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχοντος Ἡρακλείου, κατοικουμένου ὑπὸ Γερ-
μανῶν καθολικῶν ἀποίκων, θέλετε πρὸ παντός ἄλλου προσελ-
κυσθῆ ὑπὸ κομψοῦ καὶ περικαλλοῦς ναϊδρίου, ὅπερ ἀποτελεῖ
τὸν πυρῆνα, οὕτως εἰπεῖν, τῆς μικρᾶς ταύτης κώμης.

Ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ, ἀνὴρ λόγιος, βαθύς θεολόγος, ὀμιλῶν τρεῖς
ἢ τέσσαρας γλώσσας, τὴν δὲ ἑλληνικὴν κάλλιον ἡμῶν, κα-
θῆριος τὴν ψῆν καὶ τὰ ἐνδύματα, εὐγενῆς τοὺς τρόπους,
μελίχιος, εἶναι ὁ διοικητὴς καὶ πνευματικὸς ἀρχηγὸς τοῦ
χωρίου τούτου, οὗ τὰ τέκνα ἐκπαιδεύει καὶ μορφώνει ἀσχο-
λούμενος ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ
πνευματικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν.

Ἐκείθεν μεταβῆτε εἰς τὸ Ἀμαρούσιον ἢ εἰς Μέγαρχα· ζητή-
σατε τὸν ἱερέα· εἶναι εἰς τὸ ἀμπέλι ἢ εἰς τὸ χωράφι· δὲν φέρει
ἱερατικὸν ἔνδυμα ἢ ἀτελές τι καλυμμαύχιον καὶ ἀγνοεῖ ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον τὴν γλώσσαν του. Ἐβούρει Ἀρβαρίτικα, σὲ ἐρωτᾷ
Εἶναι ἄνθρωπος χυδαῖος, χωρικός, βάναντος, ἀγνοῶν καὶ ὁ ἴ-
διος τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἀπέναντι ἑαυτοῦ καὶ τῆς κοινωνίας.
Ἀρκεῖ, νομίζομεν, τοῦτο, ἵνα πᾶς τις πεισθῆ περὶ τοῦ αἰτίου,
δι' ὅπερ ἐνῶ ἡμεῖς εἰς πάντα καὶ πανταχοῦ χάνομεν οἱ λοιποὶ
κερδιζοῦσιν.

Ἐν μόνον μᾶς σώζει. Ἀσθενῆ τινὰ ἔστω τῆς θρησκείας
δύναμιν ἐξασκοῦσιν ἐν ταῖς πρωτεύουσαις τοῦλάχιστον τῆς
Ἑλλάδος πόλεσιν, πλὴν των ἐν τοῖς δακτύλοις ἀριθμουμένων
ἐκπαιδευτῶν κληρικῶν καὶ τάξις τις των ἐργατῶν τῆς θρη-
σκείας, οἵτινες καίτοι δὲν φέρουσιν ἱερατικὸν ἔνδυμα, οὐχ
ἤττων διὰ τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν διδασκαλίας, δι' ἐμβριθοῦς
καὶ βεβαίας ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως καὶ μελέτης ἀναζω-
πυροῦσι πῶς ἐν ταῖς ψυχαῖς των πολλῶν τὸ ὁσημέραι ἀπο-
σθεννόμενον θρησκευτικὸν συνίσθημα.

Μεταξὺ των διαπρεπῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος
τοιοῦτων ὁ τῆς θεολογίας καθηγητὴς κ. Ἰγνάτιος Μοσχά-

κῆς Ζηλωτὴν βεβαίως κατέλαβε θέσιν, καὶ διὰ τῆς ἐν τῷ
Πανεπιστημίῳ καὶ τοῖς διαφόροις Παρθεναγωγείοις καὶ Γυ-
μνασίοις ὑγιоὺς διδασκαλίας καὶ διὰ τῆς ἐμβριθοῦς ἀναπτύ-
ξεως ὠραιότατων θρησκευτικῶν λόγων, ἐν οἷς τὰ ἐκοτεινότερα
καὶ πολυπλοκώτερα των θρησκευτικῶν ζητημάτων ἀναλύονται
μετὰ τόσης εὐφραδείας καὶ σαφηνείας ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου
τούτου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ῥήτορος, ὥστε οὐδεμίαν πλέον ὑπολεί-
πεται ἀμφιβολία καὶ εἰς τὸν μᾶλλον δύσπιστον τῶν ἄκροατῶν.

Τοὺς λόγους τούτους μετὰ διαφόρων θρησκευτικῶν μελετῶν
ὁ κ. Ι. Μοσχάκης θέλων νὰ καταστήσῃ πολῦτιμον των πολ-
λῶν κτῆμα ἐκδίδει εἰς ὠραιότατον τόμον συνιστάμενον ἐκ
250 σελίδων φιλοκάλας καὶ καλλιτεχνικῶς τετυπωμένον καὶ
τιμώμενον δρ. 5 διὰ τὸ ἐσωτερικόν, φρ. δὲ χρ. 5 διὰ τὸ ἐ-
ξωτερικόν. Μειζων σύστασις τοῦ ἔργου εἶναι ἐντελῶς περιττῆ,
καίτιον μάλιστα τῆς παρατηρουμένης ὑπὸ πασῶν καὶ πάν-
των χαλαρώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ὡς ἐκ τῆς ἐλ-
λείψεως τοιαύτης φύσεως μελετῶν, δι' ὧν πᾶν θεῖον ῥῆμα σα-
φῶς ἐρμηνεύεται καὶ κατανοεῖται καὶ δι' ὧν ἐπιδιδώκεται ἡ
εὐημερία καὶ ἠθικὴ προαγωγή των ἐθνῶν.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ
ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μεγάλου Κεσερλή καὶ ἰδέα των κατὰ τοὺς
γάμους αὐτῶν.

Τρεῖς ὥρας μακρὰν τῆς ὠραιότερας των Θεσσαλικῶν πόλεων
Λαρίσης, ἀπλοῦται παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ὑψικορφοῦ
Ὀσσαί, χωρίον τι μαγευτικώτατον, καταπράσινον, καλού-
μενον *Μέγα Κεσερλή*. Ἡ ὁδὸς ἡ πρὸς αὐτὸ ἀγροῦσα, πυκνῶς
ἐστρωμένη ὑπὸ Κερά Τσαῖρ (μαῦρο χορτάρι) περιορίζεται
ὑπὸ εὐρείας καὶ γυμνῆς πεδιάδος ὀμαλωτάτης. Ἄλλ' ὅσον τέρ-
πεται τις διασχίζων τὴν ὁδὸν ταύτην κατὰ τὰς τερπνάς καὶ
ἀρωματώδεις τοῦ ἔαρος ἡμέρας, τοσοῦτον τυχλιπωρεῖται διερ-
χόμενος αὐτὴν ἐν καιρῷ χειμῶνος. Λευκὴ καὶ πυκνὴ ὀμίχλη
καλύπτει πανταχόθεν τὸν ὄριζοντα, ὡς ἐκ τοῦ ἀνωμάλου δὲ
καὶ ἀκανονίστου των ὁδῶν λιμνάζουσι πάντοτε ὕδατα,
ὥστε πολλάκις αὐταὶ καθίστανται ἀδιάβητοι.

Τὸ Μέγα Κεσερλή εὐρίσκειται ἀκριβῶς μίαν καὶ ἡμίσειαν
ὥραν μακρὰν τῆς ἐρήμου ταύτης πεδιάδος ἐπὶ των ὑπωρειῶν
τῆς πετρώδους Ὀσσαί, ἧς ἡ χιονοσκεπὴς καὶ τριγωνοειδὴς
κορυφὴ, ἔμποισι εἰς πάντας θάμβος καὶ ἐκστασιν. Ἐναντι αὐ-
τῆς ἴσταται ὑπερψάνως ὁ λευκόπεπλος Ὀλυμπος, τοῦ ὁποῦ
τὸ κράδεμα ἀσπαζομένη μετὰ γλυκύτητος ἡ κυματιζουσα
αὔρα μεταφέρει ἐπὶ τοῦ μαργαριτοπλέκτου πέπλου τῆς τὸν δρο-
σερὸν καὶ ἠδύπνου ἐκείνον ἄερα, τὸν πάροχον ζωῆς καὶ
σφρίγους τῇ ἀνθρωπότητι. Το ρομαντικώτατον τοῦτο χωρίον
εἶναι ὁ ἀνθὼν τῆς Θεσσαλίας. Ἐν αὐτῷ ἡ βοτανικὴ κατέχει
τὴν πρώτην θέσιν, πληθὺς δὲ καρποφόρων δένδρων περιβάλλει
μῖαν ἐκάστην των οἰκιῶν αὐτοῦ, κατοικουμένου μόνον ὑπὸ
2 χιλιάδων κατοίκων, ὧν τὰ 2/3 εἶναι ὀθωμανοί. Ἐπὶ τῆς
ὀθωμανικῆς δὲ κυριαρχίας εἰς μόνον χριστιανὸς κατόκει ἐν
αὐτῷ, καὶ τὸ χωρίον κατακεῖτο ὑπὸ ὀθωμανῶν, οἱ πλεῖστοι
των ὁποῦν ἐξεπατρίσθησαν ὀλίγας μετὰ τὴν κατάληψιν ἡμέρας.

Οἱ Χριστιανοὶ οἱ ἐν αὐτῷ οἰκοῦντες, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ

πλείστον Μακεδόνες βλαχόφωνοι και Σπηλιώται, μετοικήσαντες εκ τινος χωρίου της Όσσης Σπηλιάς καλούμενου, ὅπερ δὲν ἀπέχει εἰμὴ 2 ἀκριβῶς ὥρας ἀπὸ τῆς ὀμιγλώδους κορυφῆς αὐτῆς.

Μετ' ἀληθοῦς λύπης παρατηρεῖ τις, ὅτι ἂν καὶ πρὸ τῶσων ἐτῶν τὰ χωρία ταῦτα ἐκηρύχθησαν ἐλεύθερα, δὲν εἰσέδυσεν ὁμως μέχρι σήμερον ἐν αὐτοῖς οὐδὲ κἄν ἕγνος πολιτισμοῦ.

Αἱ οἰκίαι τῶν Σπηλιωτῶν καὶ Σπηλιωτίδων μας, περιβάλλονται ὀπὸ περιφερείας γῆς ἐξ ὀκτώ περίπου στρεμμάτων, ἣν αὐτὴν καλοῦσι. Σύγκεινται δὲ ἐκ 2 ἢ 3 δωματίων. Τούτων τὸ ἐν χρησιμεύει ὡς δωμάτιον ὑπνου καὶ ὑποδοχῆς συγχρόνως, καὶ εἶναι ἐπεστρωμένον διὰ χονδροῦ τινος καὶ χονδῶδους ἐγγωρίου ὑφάσματος, ἀναπληροῦντος τοὺς παρ' ἡμῖν τάπητας· περὶ τοῦ δωματίου τούτου ὑπάρχει σειρά προσκεφαλαίων πεπληρωμένων ὑπὸ χόρτου ἢ ἐρίου, ἅτινα καὶ ἀποτελοῦσι τὴν ὄλην ἐπίπλωσιν τῆς αἰθούσης αὐτῶν!! Τὰ ἐνδύματα αὐτῶν εἶναι ὅλως διάφορα τῶν ἡμετέρων. Φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάντοτε σκούφον ἐξ ἐντοπίου ὑφάσματος, ἀλατζᾶ καλούμενου, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου θέτουν τεχνικῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀργυροῦντινα δίσκον, τεπὲν καλούμενον· προστράπτουσι δ' ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ μετώπου, σειρᾶς ἰλοκλήρους ἀργυρῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουσι *τσιροφλίκια*. Τὰ ὑποκάμισα αὐτῶν διήκοντα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ἀστραγάλου τοῦ ποδὸς εἶναι πεποικιλμένα δι' ἐγγωρίων ποικιλιμάτων διαφόρων χρωμάτων. Ἄνωθεν τοῦ ὑποκαμίσου, φέρουσιν ἐξ ἐγγωρίου χονδροῦ ὑφάσματος ἐσθῆτα, διήκουσαν μέχρι τῶν γονάτων καὶ ἀφίνοσαν νὰ διαφαίνηται κατὰ μέγα μέρος τὸ ὑποκάμισον αὐτῶν.

Ἄνωθεν δὲ καὶ τῆς ἐσθῆτος ταύτης, φέρουσιν ἐπανωφόριον ἐκ χονδροτάτου μαλλίνου ὑφάσματος, ἄνευ περικαρπίδων καλούμενον γελέκο· σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ τοῦτο καθὼς καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἐσθῆς αὐτῶν εἶναι ἀνοικτὴ κατὰ τὸ στήθος.

Αἱ γυναῖκες εἶναι συνήθως ἀνασῆματος βραχέος, εὐκαμπτοὶ ὁμως καὶ χαρίεσσαι, ἐνῶ τὰ ρόδα τῆς νεότητος σπανίως θάλλουσι ἐπὶ τῶν παρειῶν των. Αἱ Σπηλιώτιδες εἶναι κατὰ κανόνα ὠχραί. Μνηστεύονται κατὰ τὸ 9ον ἢ 10ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ νυμφεύονται κατὰ τὸ 14 ἢ 15ον. Νεάνιδα 18 ἢ 19 ἐτῶν θεωροῦσιν ἐνταῦθα γεροντοκόρη.

Ἡ νύμφη ἢ μάλλον ἢ μνηστὴ δὲν γνωρίζει ποτὲ τὸν μνηστῆρα καὶ τὴν ἀπαλιαν. Οἱ γονεῖς ἀμφοτέρων ἀλλάσσουν φλωρίον τι γερὰ καλούμενον ὡς ἀλληλεγγύην τοῦ μέλλοντος δεσμοῦ τῶν τέκνων των. Μετὰ τὸν ἀρραβῶνα ὁ γαμβρὸς δὲν δικαιοῦται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν νύμφην, εἰμὴ μόνον κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα. Ἡ μνηστὴ δὲ τοῦ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα εἰς ἐνδειξὴν σεβασμοῦ. Ὁκτῶ ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου ὁ γαμβρὸς στέλλει πρὸς τὴν νύμφην βαφὴν τινὰ ἐρυθρὰν ὀκτὰ καλούμενην, δι' ἧς ἡ νύμφη καὶ ἅπασαι αἱ συγγενεῖς τῆς θὰ βᾶψωσι τὴν κόμην των καὶ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου.

Τὴν παραμονὴν δὲ τοῦ γάμου, ὁ γαμβρὸς στέλλει πρὸς τὴν νύμφην ζῦμην καὶ ἀργυροῦν δακτύλιον· ἡ δὲ νύμφη ἀνταποστέλλει αὐτῷ ὁμοῖον δακτύλιον, ζεῦγος περικημιδῶν, ἐν μανδύλιον καὶ ὀλίγα τρωγάλια. Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπομένης ὁ γαμβρὸς ἀποστέλλει τρεῖς φίλους

του, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος θὰ προσφέρῃ τῇ νύμφῃ πορτοκάλιον ἢ μῆλον ὡς προσκλητήριον ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ, ὁ δεῦτερος ζεῦγος ὑπολημάτων καὶ ὁ τρίτος ζῶνην χρυσο κεντημένην κατόπιν ἐπιστρέφουσιν οὗτοι εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου πορεύονται εἰς προῦπάντησιν τοῦ παρανύμφου, ὃν παραλαβόντες διευθύνονται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης, ἣτις ἰσταμένη εἰς τὴν θύραν πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν, τοὺς χαιρετᾷ δι' ὑποκλίσεων ὡς καὶ δι' ἐλαφρῶς βροχῆς τρωγαλίων. Ὁ γαμβρὸς προσέρχεται θέτει εἰς τὸ στόμα τῆς νύμφης φλωρίον τι, ἵνα λέγῃ πάντοτε χρυσοῦς λόγους καὶ ἐκεῖνη τοῦ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα. Μετὰ τοῦτο ρίπτουσι ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς λεπτόν τι ὑφασμα ἐρυθροῦν καὶ τὴν ἀναγκαζοῦσι νὰ ἱπεύσῃ μέχρι τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς ἐκκλησίας ἰσταμένη ρίπτει τρεῖς ὀπισθεν τῆς τρωγάλια. μεθ' ὅ καὶ εἰσέρχεται ἐν τῷ ναῷ ἐνθα γίνεται ἡ ἱεροτελεστεία. Τελεῖται δὲ ὁ γάμος διὰ στεφάνων ἐξ ἡμπελοκλήματος κεκοσμημένων διὰ φύλλων κυπαρίσσου. Μετὰ τὸν γάμον ἐπιστρέφουσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ, ἐνῶ ὀπισθεν αὐτῶν ἡ παρανύμφος ρίπτει βαμβουκάσπορον, ὃν φέρουσιν ἐντὸς τετραμήνου κυπέλλου ... Το ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ καθὼς καὶ ἐν τῇ τῆς νύμφης ἐτοιμάζεται τράπεζα, ἐν ἣ παρακάθηται πάντες οἱ κεκλημένοι· πλην τοῦ γαμβροῦ, ὅστις ὑπηρετεῖ αὐτοῦ· καὶ τῆς νύμφης, ἣτις ἰσταμένη εἰς τινὰ γωνίαν ὑποκλίνεται ὁσάκις πῆ τις εἰς ὑγείαν τῆς.

Ἡ δυστυχὴς ἢ εὐτυχὴς αὕτη νύμφη, ἰσταται οὕτω μέχρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ὅτε ὁ παρανύμφος μετὰ τῶν προσκεκλημένων πορεύονται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πρὸς παραλαβὴν τῆς προικῆς, ἣν ἀφίνοσι καθ' ὁδὸν παρά τινι κρήνῃ καὶ περὶ τῆς ὁποίας ὅτε γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη εἰσὶν ὑποχρεωμένοι νὰ χορεύωσι· μετὰ ταῦτα ἡ προικὴ μεταφέρεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ, ἅπαντες δὲ οἱ κεκλημένοι ἐνδύονται ἅνα ἐνδύματι τῆς νύμφης ἐκ τῶν τῆς προικῆς καὶ χορεύουσι ψάλλοντες ἐγχοῦριά τινὰ ἄσματα! Μετὰ 3 ἡμέρας ἡ νύμφη ἐπισκέπτεται τὴν μητέρα τῆς, ἣτις τῇ δωρίζει σιδηροῦν τι κύπελλον καὶ φιάλην πλήρη οἴνου· μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας αὕτη ὀδηγεῖται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ὑποκλίνεται τρεῖς ἑδαφιαίως.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἡ μήτηρ τῆς πορεύεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παρανύμφου καὶ προσφέρει αὐτῷ ὑποκάμισον, καὶ ἐν σιδηροῦν κύπελλον πλήρες οἴνου ὡς δῶρον ἐκ τῆς νύμφης.

Καὶ ἐνταῦθα τελειώνουσι τὰ βᾶσανα τῆς νύμφης, ἣτις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης προσκολλᾶται εἰς τὸν σύζυγον, μεθ' οὗ καὶ ἐπιδίδεται εἰς βίον λίαν ἐργατικὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γεωργικόν.

Ἡ πολιτὴ καὶ μόνη κατορθοῖ νὰ συνταράξῃ τὸν ἥτυχον καὶ τακτικὸν βίον τῶν ἀνθρώπων τούτων.

Πολλάκις οἱ σύζυγοι δέρουσιν ἀνηλεῶς τὰς συζύγους αὐτῶν διὰ τὸν ὅλως ἀνόητον λόγον, ὅτι ὁ πατὴρ ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν εἶναι ἀντιθέτου κόμματος. Τοιαύτην ἰσχὺν ἔχει ἐνταῦθα ἡ πολιτικὴ!!

ΜΑΡΙΑ ΠΗΡΙΖΑ

Ἐρ Μεγάλῃ Κεσερλῇ τῆς Θεσσαλίας, 6 Ἰανουαρίου 1888.

Η ΕΝ ΜΑΓΧΕΣΤΡΙΑ ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΘΟΛΙΩΝ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ἀκριβῶς πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, ἦτοι τῇ 22 Ἰανουαρίου 1788 ἐγεννήθη ὁ μέγας Φιλέλληνας καὶ Ἄγγλος ποιητῆς, Λόρδος Γεώργιος Γόρδων Βύρων. Ὁ Λόρδος Βύρων, ὡς πάντες γνωρίζομεν, μεγάλως ὠφέλησε τὴν Ἑλλάδα. Τὰ θερμὰ καὶ φλογερὰ ποιήματά του κατέστησαν εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη γνωστὴν τὴν τύχην τῆς ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν στεναζούσης δούλης Ἑλλάδος. Δι' αὐτῶν ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μεγάλων Δυνάμεως ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος τῆς ἄλλοτε ἐνδόξου, ἀλλὰ τότε δυστυχῶς πατρίδος ἡμῶν. Ὁ ζῆλος μὲθ' οὗ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων, καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτοῦ ἔσχε μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συμπολιτῶν του, προδιαθέτας αὐτοὺς εὐμενέστατα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του ἐπεσφράγισεν ὁ Λόρδος Βύρων διὰ τῆς ἐν τῇ κρίσειμῳ ὥρᾳ τῆς ἐπαναστάσεως εἰς Ἑλλάδα μεταβάσεώς του, ἐνθα χρηματικῶς τε καὶ ἠθικῶς μεγάλως ὠφέλησε τοὺς γενναίους πολεμιστὰς τοῦ 1821.

Ἐν Μεσολογγίῳ ἀψηφίσας τοὺς παντοειδεῖς κινδύνους καὶ κεραιδῶν τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς ὑγείας αὐτοῦ κατήρτισεν ἴδιον τάγμα ἐξ Ἑλλήνων μαχητῶν, ἀπόφασιν ἔχων ἀκίμη καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζῶν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Δυστυχῶς ὁμως δὲν ἐπέπρωτο ὁ εὐγενὴς οὗτος κατὰ τὰ αἰσθημάτα Ἑλλήνων, νὰ πέσῃ ἐνδόξως μαχόμενος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Καταληφθεὶς ὑπὸ πυροτοῦ, ἐξέπνευσεν ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 17 Ἀπριλίου 1824, ἔχων εἰς τὰ χεῖλη δύο ὀνόματα, τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς του καὶ τὸ τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὡς ἄλλην πατρίδα ἠγάπησεν.

Τὸν θάνατον τοῦ ἐνδόξου ἀνδρὸς ἐπένησε τότε σύμπασα ἡ Ἑλλάς, ἣτις εἰς αὐτὸν μέγα μέρος τῶν ἐλπίδων αὐτῆς εἶχε συγκεντρώσει, οὐδέποτε δ' ἐπαύσατο εὐγνωμονοῦσα αὐτῷ δι' ὅσα ἐπὶ καλῷ τῆς Ἑλλάδος εἰργάσατο. Ἡ Ἑλλάς σήμερον φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποτίουσα ἐορτάζει τὴν ἐκατογταετηρίδα τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου τούτου αὐτῆς εὐεργέτου.

Καθὼς ἡ ἐν Λονδίῳ Ἑλληνικὴ κοινότης οὕτω καὶ ἡ ἡμετέρα ἐνταῦθα παροικία διὰ δοξολογίας ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Νεῷ ὁ *Εὐαγγελισμὸς* ἐώρτασε μετ' ἐπισημότητος τὴν ἐπέτειον τῆς ἐκατονταετηρίδος αὐτοῦ.

Εἰς τὴν δοξολογίαν, παρευρέθησαν ἐν ἐπισημότητι ὁ ἐνταῦθα πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, πλείστα μέλη τῆς κοινότητος καὶ τινες Ἄγγλοι.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ὁ αἰδεσιμώτατος ἀρχιμανδρίτης Εὐστάθιος Μεταλληνός, συντόμως μὲν ἀλλὰ λίαν εὐγλωττῶς, ὠμίλησε περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐκεῖνης ἀγάπης, ἣν πρὸς τὸ ἔθνος ἡμῶν ὁ φιλέλληνας Λόρδος εἰδείξεν ὡς καὶ περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ἣν πρὸς τὸν Λόρδον Βύρωνα καὶ τὴν γεννήσαντα γῆν ὀφείλομεν, ἣτις οὐ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τὸν Κάνιγκα, Γκίλφορντ, Γλάδστονα, καὶ πλείστους ἄλλους ἐπὶ καλῷ τῆς πατρίδος Ἑλλάδος ἐγέννησε, προσθεὶς σὺν τοῖς ἄ-

λοις ὅτι ἡ Θεῖα Πρόνοια ὤρισε τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος φύλακα τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ λόγος οὗτος μεγάλως συνεκίνησε τοὺς παρισταμένους, οἵτινες καὶ τοὶ μακρὰν τῆς φίλης πατρίδος ζῶντες πάντοτε ἀκμαῖον καὶ ζῶηρον τὸ πρὸς τὴν Ἑλλάδα αἰσθημα τῆς ἀγάπης τρέφουσιν. Οὐδέποτε δὲ ἐπύσαντο ἐπιζητοῦντες τὴν πρόσδοκον καὶ ἔκτασιν τῆς μικρᾶς μὲν κατὰ τὴν ἔκτασιν, μεγάλης δὲ διὰ τὰ κατορθώματα τῶν προγόνων ἡμῶν ἐνδόξου Ἑλλάδος.

Πρόσφατον τῶν ἀνωτέρω ἐπισφράγιων ἔχομεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐν Λονδίῳ ὁμογενοῦς Κ. Δημητρίου Στεφανοβίτσκυλιτση, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι ἰδίᾳ δαπάνῃ θὰ ἀνεγείρῃ ἐν Ἀθήναις ἀνδριάντα τοῦ λόρδου Βύρωνος.

Ὁ κ. Δημήτριος Στεφ. Σκυλίτσης ὄχι μόνον διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης τὸν Λόρδον Βύρωνα καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ τιμᾷ, ἀλλὰ συγχρόνως ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε λησμονοῦσι τὴν πρὸς τοὺς εὐεργέτας τοῦ ἔθνους αὐτῶν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Α. ΛΑΜΠΡΟΥ.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Κατόπιν ἔρχεται «τὸ δωμάτιον τῶν ἐνδύματων» ἐν ᾧ βλέπει τις ἐκτεθειμένα ἐνδύματα ἀρχαῖα καὶ νέα, χρῆσιμα καὶ τῆς πολυτελείας, τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, ἅπαντα καλαισθητικώτατα τοποθετημένα. Μετὰ τοῦτο ἔρχεται τὸ δωμάτιον τῆς πλεκτικῆς, ἐνῶ ἐκτίθενται φλαῖλλα, θερμαὶ καὶ στερεαὶ προϊόντα τῆς Kerry ἐξ ἐρίου τῆς Blarney πεπλεγμένα. Ἐκ τοῦ Donegal χειρόκτια καὶ περικημιδες. Ἀπὸ τὸ Cornwall φλανέλλαι πάλιν. Ἀπὸ τὴν Chetlanel σάλια ἐξαισίου λεπτότητος, ἀπαλότητος καὶ στερεότητος· καὶ ἀπὸ τὴν Jeelandl διάφορα φορέματα καὶ λεπτοτεχνήματα. Ἐνταῦθα βλέπει τις συλλογὴν χειροτεχνημάτων τῆς Σουηθίας, τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ἄλλων ἀπομακρυσμένων χωρῶν· ὠραιότατη εἰκὼν πεποικιλμένη δια τριχῶν ἀκανθοχοίρου ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Lucy Griffith, καὶ ἐκ λεπιδωμάτων ἰχθύων ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Maples. Εἰκόνας ἀρχαῖαι ἐπεξεργασμένα διὰ μετάξης καὶ ἐρίων ὑπὸ κυρίων, συλλογὴ ἀρχαίων σημαίων περιέργων, τὰς ὁποίας οἱ πρόγονοι τοῦ Λόρδου Bollo ἔφερον κατὰ τοὺς πολέμους τῶν Πουριτανῶν, καὶ αἵτινες ἐκτεθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λόρδου Bollo ἐκίνουν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ προσέθετον πολὺ εἰς τὴν ποικιλίαν τοῦ δωματίου.

Ἀπέναντι τῆς αἰθούσης ταύτης κεῖται μικρὸν δωμάτιον ἐξωραϊσθὲν ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Garrett. Ἐπισκέπτῃς τις ὠνόμασε τὸ δωμάτιον τοῦτο *τοπορ ἀναψυχῆς καὶ ἀναπαύσεως*, διότι ὁ ἐπικρατῶν χρωματισμὸς μεταξὺ τῶν ἀρμονικῶν καὶ λεπτοφυῶς συνδεδεμένων ἀποδελών, προσομοιάζει τῷ χρυαίζοντι τοῦ ἡλίου φωτι. Ἐργα ψιαθωτὰ ἐκ Luton, τρίχαπτα καὶ πλεκτικὴ ἐκ τοῦ Nottenham, λιναὶ οἰκιακῆς ὑφαντουργίας καὶ ἡ νεωστὶ ἀναζωογονηθεῖσα βιομηχανία τῆς

Lagdale αὐξάνουσι τὴν ποικιλίαν τῶν δύο ἄλλων μικρῶν δωματίων, ἐν οἷς ὡσαύτως εὐρίσκειται ἔργα τινὰ τῆς μηχανικῆς, ξυλογραφίας, ὑαλογραφίας, τὴν «Γραμμοδιαιετήν» τῆς δεσποινίδος Marl's καὶ — ἵνα πλησίον τῶν λεπτοεργημάτων τούτων θέσωμεν καὶ τὰ χονδρῆσιδῃ — ἐκεῖ βλέπει τις ἧλους, ἀλύτους ἐκ τῶν καταστημάτων τῆς κ. Eliza Gtinley ἐκ τοῦ Dudley. Γραφίδας, στρόφιγγας καὶ ἄλλα.

Μετὰ πολλῆς περιουσίας ἐξετάζομεν δύο θερμάστρας, τὴν μίαν μὲ ἀπλούστατον συνδυασμὸν χάριν οἰκονομίας ἀνθρακός, τὴν δὲ ἄλλην μὲ στίλβοντα πρόβολον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἐμποδίζοντα τὰ μικρὰ παιδιά να πλησιάζωσι τὰς θερμὰς ράβδους, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ τοποθετήσῃ χύτρας μαγειρικῆς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ εἰσηγηταὶ τῆς παρουσίας ἐκθέσεως κύριον μέλημα αὐτῶν ἔθεντο τὴν περιεκτικότητά αὐτῆς. Ὁ Χῶρος δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐκθεσιν πρακτικῆς πλύνσεως καὶ γαλακτοποιίας, πλὴν ὅμως τὰ μαγειρεία τῆς οἰκίας ἐχρησίμευσαν ὡς εὐγλωττότατοι διδάσκαλοι διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς μαγειρικῆς.

Μουσικαὶ συναυλίαι δις καὶ τρίς τῆς ἐβδομάδος ἐεργάσθησαν ἐδῶκαν ἀκριβῆ ἰδέαν τῶν ἐν τῇ μουσικῇ προόδῳ τῶν γυναικῶν. Αἱ ἐπ' ἀμβωνος ὀμιλίαι καὶ διαλέξεις ἐπαρκοῦν διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν προόδου. Ἡ ὀμιλία τῆς κ. Hoggan ἱατροῦ, περὶ γυναικείας ἱατρικῆς ἐν Ἰνδίας, ἡ τῆς κ. Fraulein Lippoldt περὶ τῆς Φρεσβελιανῆς μεθόδου, ἡ τῆς δεσποινίδος Van περὶ τῆς στοματικῆς διδασκαλίας τῶν κωφῶν, προῦξένησαν ἀπειρον ἐνδιαφέρον εἰς τὸ ἀκροατήριον. Ἡ δεσποινὶς Van πρὸς μεγαλητέραν ἀπόδειξιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ συστήματός της προσεκάλεσε τινὰς τῶν μικρῶν κωφῶν μαθητῶν της, οἵτινες συνδιελέχθησαν μετ' αὐτῆς, μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐκολίας.

Καὶ ἡ τέχνη αὐτὴ τοῦ ἐνδύεσθαι δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν παρούσαν ἐκθεσιν. Ἡ κ. Lynch ὀμίλησε περὶ λογικῆς καὶ καλαισθητικῆς ἐνδυμασίας, ἡ δὲ δεσποινὶς Temple ὀμίλησε περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἐπιστημονικῶς κατασκευάζειν τὰ ἐνδύματα.

Ἡ δεσποινὶς Drew ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην συστάσεως σχολῆς, ἐν ἣ νὰ διδάσκηται ἡ ἔντεχνος κατασκευὴ τῶν ἐνδυμάτων. Ἡ κ. Rowe ἀνέπτυξε πραγματείαν περὶ ξυλογλυπτικῆς, ὡς μόνης καταλλήλου ἀσχολίας διὰ γυναῖκας, ἡ δὲ κ. Paterson ὀμίλησε περὶ τυπογραφικῆς, ὡς τέχνης καταλλήλου διὰ γυναῖκας.

Τελευταῖον δὲ συλλογὴ εἰκόνων, προσωπογραφιῶν γυναικῶν διασήμων, ὧν τινων ὁ βίος ἀφωσιώθη εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, ἐκπαίδευσιν, φιλοσοφίαν καὶ φιλολογίαν ἐπιστραφίξει τὸν σκοπὸν ὃν ἡ ἐπιτροπὴ προέθετο.

Ὁ κ. Cunliff Owen διευθυντὴς τοῦ μουσείου τοῦ South Kensington ἐπιστραφείς τὴν ἐκθεσιν ἐξεφράσθη ὑπὲρ τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς, προσθεὶς, ὅτι ἡ ἐκθεσις ἀποβλέπει οὐ μόνον εἰς τὸ πολυποικίλον καὶ ἐντελὲς τῶν ἐκτεθειμένων ἔργων, ἀλλὰ θὰ χρησιμεύσῃ ἀφετηρία ἄλλων μεγαλητέρων ἐκθέσεων τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Τέλος ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης σαφὲς καὶ πασίδηλον καθίσταται ὅτι αἱ γυναῖκες ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ προσπαθοῦσι

διὰ παντὸς τρόπου, τινὲς μὲν ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν καλαισθησίαν, ἄλλαι δὲ ὡς μέσον τοῦ πρὸς τὸ ζῆν πορίζεσθαι, ἅπασαι, λέγω, τείνουσιν ἕνα δημιουργήσασαι καὶ παραγάγωσι ἔργον τι ἄξιον δημιουργίας καὶ παραγωγῆς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐσωτερικά.

Ἐκθεσις φιλοπώχου Ἐταιρίας. Κατ' αὐτὰς ἐδημοσιεύθη ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων τῆς φιλοπώχου τῶν Κυριῶν ἑταιρίας κατὰ τὰ ἔτη 1885 καὶ 1886. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐξάγεται ὅτι οἱ πόροι τῆς Ἐταιρίας ταύτης ὁσημέραι ἐλλατοῦνται, καὶ δὲ ὑπ' αὐτῆς τοῖς ἀπόροις χορηγούμεναι βοήθειαι ὁσημέραι περιορίζονται. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἄπορον πῶς οἱ πόροι τῶν τιοῦτων ἑταιριῶν ἐλαττοῦνται, ἀφοῦ ἔτη ὀλίγηρα παρέρχονται χωρὶς καὶ λόγος να γείνη περὶ αὐτῶν. Ἀλλαχοῦ χοροὶ, λαχεῖα, συνεισφοραὶ ὑπὲρ αὐτῶν διοργανίζονται, ἐνῶ ἐδῶ ἀγνωστος τοῖς πλείστοις διατελεῖ ἡ ὑπαρξὶς τῆς φιλοπώχου ταύτης ἑταιρίας.

Ἐὰν αἱ κυρίαί, ἐξ ὧν τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς φιλοπώχου ἑταιρίας συνίσταται, ἀνέπτυσον μεζοναενέργειαν, ἐὰν εἰργάζοντο μετὰ ποιᾶς τινος δραστηριότητος, ἐὰν ἀπεμιμούντο τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμοφύλους αὐτῶν, ἡ φιλοπώχου ἑταιρία τῶν θὰ ἦτο εὐπορωτάτη. Αἱ παρομοίας Ἐταιρίας ἐν Ὀδησῶ προΐστάμεναι ἑλληνίδες Κυρίαί δὲν ἀπηξίουν να περιφέρωνται εἰς πᾶν ἑλληνικὸν κατὰστημα, ἀπὸ τῶν μεγάρων τῶν τραπεζιτῶν μέχρι τῶν ὑπογείων τοῦ μικροτέρου Ἑλλήνος παντοπώλου, ὅπως μετὰ παρακλήσεων εἰσπράξωσι τὸν ὄβολον ἀπάντων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, οὓς ἡλέουν καὶ εὐηργέτουν.

Ἡνεύχοντο δὲ μεθ' ὑπομονῆς καὶ τὰς ἀποποιήσεις τῶν δυστρόπων καὶ τὰς μεψιμοιρίας τῶν ἀγενῶν καὶ βαρβάρων, χωρὶς να ἀπολέσωσι ποσῶς τὸν εὐγενῆ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τῶν ἐνθουσιασμῶν. Ἄς ἀκολουθήσωσι καὶ αἱ ἐνταῦθα Κυρίαί τῆς φιλοπώχου ἑταιρίας τὸ παράδειγμα ἐκείνων, ἵνα ἡ ἑταιρία τῶν εὐπορήσῃ καὶ πλουτήσῃ. Αἱ διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐπικλήσεις αὐτῶν ἀποδίδονται ἀτελέσφοροι, ἐὰν δὲν ἐργασθῶσι δραστηρίως καὶ ἐπισταμένως πρὸς τοῦτο.

Παρασημοφόρησις τῆς κ. Δραγοῦμη. — Μετ' εὐχαριστήσεως μαυθάνομεν ὅτι ὁ πατριάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας κ. Νικόδημος ἀπένευσε τὸ παράσημον τοῦ σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ κυρίαν Ἐλίξαν Δραγοῦμη, τυνοθεύσας αὐτὸ καὶ διὰ κολακευτικωτάτης χυτογράφου ἐπιστολῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ παράσημον τοῦτο θέλει ἀπονεμηθῆ καὶ πρὸς ἄλλας Ἑλληνίδας Κυρίας ἄξιαι τῆς τιμῆς ταύτης.

Δωρεὰ Κυριῶν. — Αἱ διὰ τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόμουσα πατριωτικὰ διακρινόμεναι αἰσθήματα κ. κ. Πηνελόπη Π. Βλαστοῦ καὶ Ἀμβροσία Ι. Καρυδιᾶ προσήνεγκον πρὸς τὸν ἐνταῦθα μουσικὸν καὶ δραματικὸν σύλλογον δέκα χιλιάδας δραχμῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐν τῷ Ὁδείῳ μουσικῶν σπουδῶν.

Ἐξωτερικά.

Αἱ ἐν Σουηδία γυναῖκες ἱατροί. — Ἡ ἐφημερίς Dagny λέγει ὅτι ἡ δεσποινὶς Hedda Andersson ὑποστᾶσα τὰς διδακτορικὰς ἱατρικὰς αὐτῆς ἐξετάσεις διωρίσθη ὡς ἱατρός εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τὸ Mårgeο.

Ἐννέα γυναῖκες κατετάχθησαν ἐσχάτως εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Urialα. Ἐξ ἐξ αὐτῶν σπουδάζουσι τὴν φιλοσοφίαν, 1 τὰ νομικὰ καὶ δύο τὴν ἱατρικὴν.

Γυνὴ καὶ ἐπιστήμη. — Ἡ κ. Ayrton σύζυγος τοῦ Καθηγητοῦ τῆς τεχνικῆς σχολῆς ἐν Keusington μέλλει να δώσῃ σειρὰν διαλέξεων συνοδευομένην καὶ ὑπὸ πειραμάτων περὶ τῆς πρακτικῆς χρησιμότητος τοῦ ηλεκτρισμοῦ εἰς τὰς κυρίας.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. — Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κυρίου Μ. Βρατσάνου πρῶτην διευθυντοῦ τοῦ διδασκαλείου Ἀθηνῶν εἰς γλώσσαν νεοελληνικὴν τὸ ἀ. τεῦχος τῆς Κύρου παιδείας τοῦ Ξενοφῶντος. Διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων παιδαγωγῶν, ὁ κ. Βρατσάνος καθίτηται προσίτην τὴν μελέτην τῶν παιδαγωγικῶν τούτων ἀριστουργημάτων καὶ εἰς τοὺς ἀγνωστοὺς εἶτι τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ. Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Π. Γενναδίου τηματάρχου ἐπὶ τῆς Γεωργίας, τὸ ἀ. τεῦχος τοῦ δ'. τόμου τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας συγγράμματος ὠφελιμωτάτου διὰ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλλήνας κτηματίας, καλλιεργητὰς καὶ κτηνοτρόφους. Εἰς τὸ μνηματον τοῦτο περιοδικὸν σύγγραμμα ἐγγράφονται συνδρομηταὶ ἐν μὲν τῷ ἐσωτερικῷ ἀντὶ δρ. 10 ἐτησίως ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 12.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ. — Ἐξεδόθη παρὰ τοῦ κ. Μάρτ ὁ ἕκτος τόμος τῆς Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης περιλαμβανῶν ἐν συνόψει τὴν ἱστορίαν τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας ὑπὸ τοῦ

Μεθ' ὑπερηφανείας ἀναγράφομεν τὴν σκοπιμωτάτην ταύτην δωρεάν, ἔχουσαι μάλιστα ὑπ' ὄψει τὴν παντελῆ σχεδὸν ἔλλειψιν πόρων — πλὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν μελῶν αὐτοῦ — τοῦ συλλόγου τούτου, καὶ τὴν νηπιώδη κατάστασιν ἐν ἣ μέχρι σήμερον διατελεῖ παρ' ἡμῖν ἡ μουσικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀνάπτυξις.

Αἱ Ἀθηναῖκαί αἴθουσαι. — Ἡνοιξαν καὶ πάλιν μυροβίλοι καὶ φιλόξενοι αἱ περικαλλεῖς αἴθουσαι τῆς πόλεως μας. Αἱ ἐσπερίδες διαδέχονται τὰς μεταμεσημβρινὰς καὶ τὴν ἀπάλιν. Τὸ προπαρελθὸν Σάββατον παρὰ τῷ φιλοξένῳ τῆς κ. Ζωῆς Βαλτατζῆ οἶκος συνηθροίσθησαν πολλαὶ ἐκλεκταὶ τῆς πόλεως μας οἰκογένειαι, διεληθῶσαι ἐν μουσικῇ ἀπολαύσει εὐαρεστοτάτης στιγμῆς. Ἡ γλυκυτάτη καὶ ἐξησχημένη φωνὴ ὡς καὶ τὸ πάθος, μεθ' οὗ ἡ δεσποινὶς Βαλτατζῆ ψάλλει ἐκράτησεν ἐν ἐκστάσει καὶ μαγεῖα τὸ ἀκροατήριον αὐτῆς, τὸ ἀποκομίσαν ἐκ τῆς μεταμεσημβρινῆς ταύτης τὰς ὠραιότερας καὶ γλυκυτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἐκατονταετηρίς τοῦ Λόρδου Βύρωνος. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐωρτάσθη ὑπὸ τῶν φοιτητῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ φιλέλληνος Λόρδου Βύρωνος: Πλήθος ἄπειρον συνηθροίσθη ἐκεῖ πλὴν τῶν φοιτητῶν δὲ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς εἶχον ἐπίσης παραταχθῆ. Μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν ὑπὸ τῆς μουσικῆς τοῦ ἀγγλικῶ ἔθνικοῦ ὕμνου καὶ τὴν ἀποκάλυψιν γυψίνης προτομῆς τοῦ Βύρωνος, κατὰλληλος. Κατὰλληλον καὶ σύντομον πρὸς τοὺς φοιτητὰς προσφώνησιν ἀπηύθυνεν ὁ νεαρὸς φοιτητὴς τῆς νομικῆς καὶ ἔγγωνος τοῦ Γέρου τοῦ Μωρηᾶ κ. Κ. Κολοκοτρώνης.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΟΦΙΑ ΕΑΡΟΣ

Ἡ Σοφία ἔμεινε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, θελήσασα δὲ να ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῶν ἐρρωπυμένων ἐνδυμάτων του, εὔρεν ἐπ' αὐτοῦ μίαν μάχαιραν καὶ ἐν τεμάχιον χάρτου ἐφ' οὗ εἶχε σημειωθῆ ἡ ἀποτρόποιος ἐκείνη ἀπόφασίς του.

Ἡ Σοφία ἀνέγνωσε μετὰ φρίκης τὰς γραμμὰς ἐκείνας, ἐξέσχισε τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρῶν στρέφουσα πρὸς τὸν σύζυγόν της ἐψυθίρισε: Ἄτυχῆς πλάσμα!

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἀγρυπνοῦσα παρ' αὐτῆ.

XXIX

Τέσσαρας ἡμέρας καὶ νύκτας ἠγρύπνησεν οὕτω. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ δυστυχὴς ἐπάλασε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Τὴν πρωίαν τῆς τετάρτης ἡμέρας βρόγχος μονότονος ἐρρωθίμυξ τὸν ὄβηεν, τὴν παραχρῆν καὶ τὰς συγκινήσεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀγωνία ἐκείνη ἐξησθῆνσε καὶ ὁ δυστυχὴς ἔπαυσε να πάσχει.

Ἡ Σοφία ἦτο χήρα. Μόνη ἐν τῷ δωματίῳ, ἔνθα ἐξέπνευσεν ὁ σύζυγός της, οὐδεμία τῶν χιλιῶν της ἐξέφυγε κραυγῆ, οὐδένα ἐκάλεσε πρὸς βοήθειαν

της. Ἐκλαίει τὸν θάνατον ἐκείνου, ὅστις ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἐρωτός του.

Πᾶσα γυνὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς μεταβάλλεται ἐν τε τῷ οἰκογενειακῷ καὶ κοινωνικῷ αὐτῆς βίῳ.

Ἡ ἡγάπα τὸν σύζυγόν της καὶ τὸ αἰσθημὰ της εἶναι θλιψίς βαθυτάτη, ἡ δὲν ἡγάπα αὐτὸν καὶ τότε ἡ καρδία αὐτῆς ἀνοίγεται εἰς ἀόριστον τινα ἐλπίδα.

Τοῦτο συνεχέστατα συμβαίνει. Ὅλοι οἱ σύζυγοι δὲν εἶναι καλοὶ, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἦσαν, ἐπειδὴ καὶ ὅλαι αἱ σύζυγοι δὲν εἶναι καλαί, δὲν θὰ θλιθῶσιν ὅλαι ἐπὶ τῷ θανάτῳ τούτων.

Πρέπει να τὸ ὁμολογήσωμεν πρὸς αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ θάνατος, ἐν ἡ θρησκεία θεωρεῖ ὡς ἀπαλλαγὴν διὰ τὸν θνήσκοντα, εἶναι συνεχέστερον ἀπαλλαγὴ διὰ τοὺς ζῶντας. Ἡ Σοφία βεβαίως δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς ποταπὰς ταύτας ψυχὰς, ἀλλὰ καὶ ἡ θλιψίς ἦν διὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἡσθάνετο δὲν ἦτον ἀπαρηγορητος.

Ἄλλως τε εἶχεν ἐξοικειωθῆ ἡ ἀθάνα κόρη εἰς τὴν χήρειαν ταύτην, ἀφοῦ ζῶντος τοῦ ἀτυχοῦς συζύγου της, αὐτὴ ἐξῆ μακρὰν αὐτοῦ. Ὁ θάνατος λοιπὸν τοῦ κ. Θεοδώρου διενέπεφε μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν αὐτῆς, ἀλλ' οὔτε ἔδλεπε διὰ τὸ μέλλον μεταβολὴν τινα τοῦ βίου, ἐν μέχρι σήμερον διήγε.

Ἐκεῖνο ὅμως, ὑπὲρ ἡ ἀθάνα αὐτὴ κόρη δὲν προσέδεν, ἡ μὲν μήτηρ της προησθάνετο καλῶς, ὁ δὲ βαρβανὸς τῆ ἀπεκάλυψε.

Ἡ κ. Ἐαρος ἦτο ἡ τιμωτέρα γυνὴ τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲν τὴν ἐμπόδε ποσὸς να σκέπτηται περὶ τοῦ ἐλλομένου τῆς θυγατρὸς της, να ὑπολογίξῃ δὲ, ἐν οὐχὶ να εὐχεται, ὡς ὄρον ἀπαραίτητον της, να εὐτυχίας τοῦ τέκνου της, τὸν θάνατον τοῦ κ. Θεοδώρου, τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις συνεπεία της μανίας, ὑφ' ἧς περὶ τὸ τέλος

κ. Α. Ρ. Ραγκαβή. Τις είναι εκείνος, ὅστις δὲν θὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς Φιλολογίας ἀντὶ δαπάνης 60 μόνον λεπτῶν.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ. — Ὁ κ. Τηλέμ. Ἀναστασιάδης ἐξέδωκεν ἐν κομψῷ πεντηκονταελλίδῳ βιβλίῳ συλλογὴν διαφόρων φιλολογικῶν αὐτοῦ ἔργων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐν γλώττῃ γλαυρωτάτῃ γραφὴν τιμᾶται ἀντὶ ἐνὸς μόνου φρ.

Ἀγγέλλεται ὑπὸ τοῦ κ. Ξανάκη ἡ ἔκδοσις περιοδικῆ ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Πηνελόπει» ἐν ᾗ θὰ σχεδιάζωνται διάφορα σχέδια ἐργαζέμενα μετὰ τῶν σχετικῶν ἐπεξηγήσεων. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο θέλει ἀναπληρώσει μεγάλην ἑλλειψίν, θέλει δὲ ὑποστηρικτῆ ἐλλείζομεν ὑπὸ τῶν Κυριῶν, χάριν τῶν ὁποίων καὶ ἐκδίδεται. Ἐτησίᾳ συνδρομῇ ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ ὑρίσθη ὄραχ. ὁκτώ διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ φράγκ. χρυσὴ ὁκτώ διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Γ. Σ. Μαγγέστριαν. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν ἐκ 6'. — Καν Εἰ. Α. Χαλκίδα. Ἐλήφθη δημοσιεύσεται προσεχῶς — Καν Κ. Α. Πύργου. Συνδρομῆ κ. Κ. ἐλήφθη. — Καν Θ. Μ. Κέρκυρα. Ἀριθ. 10, 5 καὶ 36 ἀποστέλλονται οἱ λοιποὶ ἅμα τῇ ἀνατυπώσει. — Καν Α. Γ. Γ. Κέρκυρα. Χρήματα ἐλήφθησαν. — Καν Εὐ. Π. Αἰδηψόν. Καν Τζώτζη ἀπεστάλησαν ἡμερολόγια. — Καν Θ. Κ. Ἀδριανούπολιν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Νέα ἡμερολόγια 15 ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ε. Γ. Μπ. Σύρον. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀποσταλήσονται ἅμα τῇ ἀνατυπώσει. — Καν Δ. Μ. Πάτρας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν δὴ λουτρὰ τὴν ἐβδομάδα ἀρκούσι τὸ δωμάτιον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λουτροῦ ἔστω θερμόν. — Καν Θ. Κ. Κωνσταντίνουπολιν. Ἡ καλὴ ἀνατροφή ἀπαιτεῖ, ὅπως ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἐπισκεφθῆτε τὴν προσκαλέσασα ἡμῶν ἐν τῷ χορῷ, ἀδιάφορον ἂν ἐγορεύσατε ἢ οὐ; — Καν Β. Α. Τρίπολιν. Τὸ ἡμερολόγιον σῆς ἀπεστάλη ἐγκαίρως. Ζητήσατέ το εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. — Καν Κ. Τσ. Ὀδησσόν. Συνδρομῆ ἐλήφθη ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. — Καν Σ. Α. Σ. Φιλιατρά. Ἡμερολόγιόν σῆς ἀπεστάλη 42 καὶ 44 ἀποστέλλονται. — Καν Ι. Α. Μ. Μαγυροπέλιν. Συνδρομῆτρια ἐνεγράφη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως ἢ οὐ; Καν Μ. Ζ. Ε. Κ. Χανία καὶ Γ. Σ. Ρέθυμον. Χρήματα ἐλήφθησαν, γράφομεν. — Καν Ε. Α. Θήραν. Ἡ ἐρώτησις εἶναι γλοῖα ἀποταθῆτε πρὸς τὸν δικηγόρον σῆς. — Καν Ε. Γ. Π. καὶ Ε. Δ. Σ. Βένχαν. Ἀπο-

στείλατε ἀντίτιμον εἰς κ. Ε. Ὀρρανίδην φαρμακοποῦν ἀνταποκριτὴν ἡμῶν εἰς Ἀλεξάνδρειαν — Καν Ε. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν διὰ τὸ νέον ἔτος 8 γρ. φρ. καὶ οὐχὶ 6 ὅρ. γάρτιναι ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. — Καν Tubereuse Βραβίαν. Τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος ἀμφοτέρων ἐν συμπλέγματι. — Καν Θ. Σ. Mit-Bera. Πρὸς τὸν ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ κ. Ε. Ὀρρανίδην φαρμακοποῦν φρ. χρ. ὁκτώ διὰ τὸ νέον ἔτος — Καν Ε. Θ. Σύρον. Ἐὰν ἡ θυγάτηρ σῆς εἶναι αὐθάδης, σημείον ἐστὶ ἡ ἀνατροφή τῆς παρημελήθη. Θὰ γράψωμεν σχετικὸν περὶ τούτου ἄρθρον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἦ δ' ὡρ Κολωνίας. — Τὸ μόνον δροσιτικὸν τὸ καθιστὰν τὸ δέρμα ἀνθρόν, νέον ὑποροδίνον καὶ ἀρωματωδὲς εἶναι τὸ ὕδωρ τῆς ἀληθοῦς συνταγῆς τῆς Κολωνίας, ἣν κατωθὶ παραθέτομεν καὶ ἣν τόσον ἀτελῶς καὶ κακῶς ἀπομιμουμένη: Μύρον κίτρομύλου (essance de bergamote) 10 γρ. Μύρον πορτοκαλλίου 10 γρ. Μύρ. λεμονίου 5 γρ. Μυρ. κίτρου 3 γρ. Μυρ. λιβανωτίδος 1 γρ. Βάμμα ἠλέκτρον. 5 γρ. Βάμμα μοσχολιβάνου 5. Οἰνόπνευμα 90 βιβλ. 4 λίτραν.

Ἀναμίξαιτε ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶδη μετὰ τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ ἔχετε ἀρωματικώτατον ὕδωρ Κολωνίας.

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν).

ΣΥΝΤΑΓΗ

Χαλβὰς τοσκακός. — Καθουρδίζετε ἡμίσειαν ὀκτὼ σεμινάδων ἐντὸς χύτρας ὅταν ἀρχίτῃ νὰ ροδίζῃ ρίπτετε ἀνάλογον βούτυρον οὐχὶ περισσότερον τῶν 100 ὄρ. καὶ ἐψήνετε τὸ σεμιγάλιόν σῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρίπτετε καὶ καθαρισμένα ἀμύγδαλα κομμένα εἰς τεμάχια ὡς καὶ κουκουνάρια. Ἰδιαιτέρως βράζετε ἐντὸς ἡμισίας ὀκτὼ γάλακτος ἐκείτῳ ὄραμ. ζάχαριν, ἣν, ἀφοῦ ἀπομακρύνετε τὸ ἐψημένον σεμιγάλι ἐκ τῆς πυρᾶς, ρίπτετε ζέουσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντὸς τῆς χύτρας, ἐν ᾗ τὸ σεμιγάλι καὶ ἀναμιγνύετε αὐτὸ διαρκῶς. Μετὰ ταῦτα ἀφήνετε νὰ σταθῇ ὀλίγον καὶ σερβίρετε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΑΛΛΙΣ παιδαγωγός, ἀρίστη φιλόλογος, ἔχουσα καλλίστας σπουτάσεις ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

τῆς ζωῆς τοῦ εἶχε καταληφθῆ ἀπέβαιναν ἐπικίνδυνος, ἀνταποδίδων κακὸν ἀντὶ καλοῦ.

Ὁ κ. Μέρεϋ ἦτο πολλῶ ἐλικρινέστερος ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Πότε τέλος, ἔλεγεν, ἡ Σοφία θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ὀχληρὸν τοῦτον σύζυγον.

Ὁ βαρόνος εὕρισκεν, καὶ ἀπέδειξε τοῦτο ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ἀλφόνσου μονομαχίας του, ὅτι ὅσον ἀμαρτάνει τις εὐχόμενος τὸν θάνατον ἀθρώπου τινος, τόσον φυσικὸν καὶ δίκαιον εἶναι νὰ ἐπιθυμῇ τις τὸν θάνατον οὗτον κακοποιῶν εἶτε φύσει εἶτε θελήσει. Ὁ κ. Θεόδωρος ἦτον ἀνεψιὸς τοῦ ἥκτιερ πάντοτε μάλλον ἢ συνεπάθει τὸ δειλὸν ἐκεῖνο φιλάσθενον καὶ παρηγκωνισμένον ὄν, ἀλλὰ διὰ τὴν Σοφίαν ἔτρεψεν ὅλα τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἤρμοζον εἰς τὴν ὥραιαν αὐτὴν καὶ γλυκεῖαν ὑπαρξίν: Εἰς αὐτὴν ὤφειλε τὴν εὐτυχίαν του, τὴν ζωὴν του, τὴν ἀνανεώσιν του: τὴν ἐξέτιμα λοιπόν, τὴν ἐσέβητο, τὴν ἠγάπα, τὴν ἐλάτρευεν ὡς μονάρχιδον τέκνον του. Κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον εἶμεις πάντα, ὅστις καθίστα αὐτὴν δυστυχῆ.

Ὅτε λοιπὸν ὁ κ. Μέρεϋ ἔμαθε τὴν ἀσθένειαν ἢ μάλλον τὸν θάνατον τοῦ ἀνεψιοῦ του, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ εἶπῃ εἰς τὴν κ. Ἐαρος: Ἴδού μία μεγάλη εὐτυχία διὰ τὴν Σοφίαν.

Ὁ Θεός, προσέθηκεν οὗτος, διαθέτει κάλλιστα τὰς ὑποθέσεις τῶν καλῶν ἀνθρώπων. Ἀπεδέχθη τὴν θυσίαν τῆς θυγατρὸς σῆς ὡς δοκιμασίαν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ παρατείνῃ τὴν δοκιμασίαν ταύτην. Ἐπιθυμῶ, ὡς ἡμεῖς, δι' αὐτὴν εὐτυχίαν ἀνάλογον πρὸς τὰ εὐγενῆ αὐτῆς αἰσθήματα. Ἡ Σοφία πρέπει νὰ ἀγαπήτῃ ἀνδρα ἀντάξιον αὐτῆς, ὅστις ἀγαπᾷ ἠδὲ αὐτὴν, ὅσον τῆς ἀξίζει. Ἄς γνωρίσῃ τὰς τέρψεις τοῦ ἀληθοῦς συζυγικοῦ βίου, τὰς γλυκείας τῆς μητρότητος συγκινήσεις, τὰς ἀγίας παρηγορίας οἰκογενείας γεννη-

θείσης ὑπὸ τῆς ἀγάπης αὐτῆς. Δὲν θὰ λησμονήσῃ ἴσως ποτὲ τὸν τάφον αὐτόν, ὃν κλείει σήμερον, ἀλλὰ μετὰ ἐν ἔτος θὰ νυμφευθῇ.

Ἄλλὰ μὲ ποῖον;

Μὲ ποῖον; τὸν γνωρίζετε τόσον καλῶς, ὅσον καὶ ἐγώ. Τὸν Μάξ τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἴσως, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῆ καὶ ἡ ἴδια.

Ἄλλ' ὁ Μάξ τὴν ἀγαπᾷ;

Αὐτός; . . . Ἄλλ' εἶναι τρελλός, δὲν τὸ ἐννοεῖτε; Μήπως ἀνθρωπος ὡς αὐτός, εὕρισκόμενος ἀδιαλείπτως εἰς συνάφειαν μετὰ γυναικὸς ὡς ἐκείνην δύναται νὰ μὴ ἀγαπήσῃ αὐτήν; Δὲν βλέπετε λοιπὸν ποῖον μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ταξιδίου ἐπάνοδόν του φαίνεται κατηφῆς καὶ μελαγχολικός; Διότι ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Σοφία τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ἀνευ ἡμῶν οὐδέποτε ἴσως ἠθελον ἀποτολήσει νὰ ἐκδηλώσῃ αἰμιδαίως τὸ ἀσθημά των τοῦτο. Ἄλλ' εὐτυχῶς εἴμεθα ἐδῶ. Τὰ παιδία ταῦτα θὰ ἀγαπήθωσι πολὺ, πολὺ καὶ πάντοτε θὰ νυμφευθῶσι καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ χωρισθῶμεν ποτέ. Ἡ Αἰκατερίνα Κυρία δὲ Μέρεϋ, ἡ Σοφία κυρίε Οὐδέρτ καὶ σεις, Κυρία μου, θὰ ἔχητε τέσσαρα τέκνα ἀντὶ ἐνός, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν μέλλουσαν γενεάν.

Ὁ κ. Μέρεϋ εἶχε δίκαιον. Ὁ Μάξ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐφαίνετο λίαν τεθλιμμένος. Ἡ Σοφία ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὸ αἴτιον τῆς λύπης του ταύτης. Ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ πρὶ τούτου τὴν Αἰκατερίναν. Ἄλλὰ διατι αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ἡ Σοφία δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τὸ αἴτιον τοῦτο. Ἐφαίνετο σχεδὸν ἔχουσα αὐτὴ νὰ ἐκμυστηρευθῆ τι, ἢ νὰ ἐκμυστηρεύσῃ ἄλλον, ἐφαίνετο δὲ τὸτον θορυβημένη, ὥστε ἡ Αἰκατερίνα ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸ αἴτιον τῆς καταστάσεώς της ταύτης.

(Ἀκολουθεῖ).